

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De gratitudine animi pro beneficio vocationis. Gratitude animi nulla
formari potest digna beneficio vocationis, nisi se aninus dignè conformet
vocationi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

FERIA TERTIA.
DE GRATITVDINE ANIMI PRO BENEFICIO
VOCATIONIS.

Et fecit ei convivium magnum Levi, in domo sua. Luc. 5.

VERITAS PRACTICA.

Gratitudo animi nulla formari potest digna beneficio vocationis, nisi se animus dignè conformet vocationi.

RATIO EST, Quia nulla digna formari potest animi gratitudo pro quovis accepto beneficio, si non est gratus & acceptus Benefactori animus.

Sed nisi animus recolentis beneficium vocationis, se dignè conformet vocationi, non est Deo Benefactori suo gratus & acceptus.

Ergo nec ab eo ulla formari potest animi gratitudo digna beneficio vocationis, nisi se animus dignè conformet vocationi; Quod quidem tam est necessarium, quam necesse omnino est, nos non esse ingratos Deo.

I. PUNCTUM.

SUNT quidem omnes gratiæ & divina beneficia grato animo recolenda; sed beneficium vocationis quod alia omnia continet, præcipuam meretur gratitudinem. *Benedictus Deus & Pater Domini nostri Iesu Christi, qui benedixit nos in omni benedictione spirituali, in cælestibus in Christo; sicut elegit nos in ipso, ante mundi constitutionem, ut essemus sancti & immaculati in conspectu ejus in charitate.*

Sic itaque sanctus Matthæus, qui & alio nomine Levi dicebatur, gratum se exhibere voluit Christo Domino, à quo vocatus fuerat ad se sequendum, dum antequam renuntiaret omnibus suis, magnificum domi convivium iussit apparari, quo palam testaretur non modò ipsi Domino, sed & omnibus suis concivibus, & præcipue publicanis, quos idcirco ad prandium invitavit, se beneficii maximi loco ducere, sic omnibus relictis pauperem Christum sequi.

Sed longè gratiorem se ipse præbuit, cum se

dignum Apostolum & dignum vocatione suâ se præstitit; In hoc enim posita est vera gratitudo, ut beneficio rectè utaris ad mentem & intentionem benefactoris; Quod adeo verum est in re præfenti quam tractamus, ut quidquid aliud dicatur aut fiat ad gratitudinem, Gratitudo animi nulla formari possit digna beneficio vocationis, nisi se animus dignè conformet vocationi. Hæc veritas præcedentem valde confirmabit, & disponet ad sequentem. Ratio autem est facilis, quantum præcipuè spectat ad hanc primam ejus partem, qua dicitur nullam esse animi gratitudinem pro accepto beneficio, nisi animus recolentis beneficium sit benefactori gratus & acceptus.

Nam si non est gratus ejus animus, quomodo is erit gratus? Nonne hæc inter se ita pugnant, sicut esse gratum & ingratum? quomodo verò poterit ingratus gratitudinem exhibere? *Nunquid fons de eodem foramine emanat dulcem & amarum aquam?* inquit S. Jacobus; Possit quidem esse ficta & simulata quædam gratitudo, sed hæc non esset animi, quale nunc hinc volumus, Ut sit autem animi gratitudo, debet omnino animus esse gratus, nam ipse est animus qui exhibetur, cum gratitudo animi exhibetur; unde si non esset gratus animus, tam verè nulla esset gratitudo animi, quam si nulla omnino esset gratitudo, *Numquid potest Frater mei, ait idem Apostolus, ficus urvas facere, aut vitis ficus! sic neque salsa dulcem potest facere aquam: Quasi diceret; Nunquid insensu & ingratus animus potest facere gratitudinem? Et sicut si amara dulci misceretur aqua, dulcem ipsam, amaram faceret: ita si quid non gratum gratitudini miscatur, totum ingratum faciet.*

II. PUNCTUM.

SED nisi animus recolentis beneficium vocationis, se dignè conformet vocationi, non est Deo benefactori suo gratus & acceptus.

Cum

Cum enim id unum maximè velit Deus, ut cōformiter vocationi nostræ vivamus, quisquæ se non conformat suæ, nonne tantum à Dei voluntate se disjungit, quantum à sua vocatione se distrahit? Quis se autem se disjungit à Dei voluntate, quomodo possit ei esse gratus & acceptus? *Non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus exercituum, & munus non suscipiam de manu vestra.*

Mal. 1.

Deinde verò cum per propria vocationis officia nos Deus vellet regere, tamque à nobis gloriæ gradum exigere, qualem ipse ordinarat in illo particulari ministerio, & non alium quantumvis sublimiorem: si quis hac relictâ vivendi viâ, suoque deserto cursu & ordine, sibi quem fingit alium, mavult incedere, nunquid Deo potest esse gratus & acceptus? *Cum veniretis ante conspectum meum, quis quasi vult hæc de manibus vestris? Vt filii desertores, dicit Dominus, ut faceretis consilium & non ex me: & ordinem in celam. & non per spiritum meum.*

Is. 1.

bid. 30.

Denique cum divina gratiæ ministrarentur abundantissimè ad vocationis debitum ritè persolvendum, non ita verò ad aliud quod ultrò suscipitur, quomodo is esse acceptus poterit, qui tot neglexit gratias? Quomodo is esse gratus qui sine gratia sese ad opus ingerit? *Non miserebam Prophetas, & ipsi currebant; non loquebar ad eos, & ipsi prophetabant. Hinc aperte sanctus Basiliius: Inter ea quæ odio prosequitur Dominus, unum hoc est, segne & iners otium, seu cessario ab his que nos ex officio attinet facere. Unde sanctus Gregorius Nazanzenus; Quid Pastoris munus tibi arrogas si vis sis? Quid caput efficeris, cum pes sis? Quid exercitum ducere aggredieris, cum in militiè ordinem adscriptus sis! Quasi diceret, hoc planè inordinatum est, hoc ingratum Deo & invisum: quasi possis tibi aliquid melius, quàm quod ordinavit Deus: aut quasi peius reputes quod est tibi melius ordinatum! Itane de Deo sentire velles?*

Ter. 23.

2. Cor. 11.

I. Is.

Orat. 26.

III. PUNCTUM.

GRATITUDO animi nulla igitur formari potest digna beneficio vocationis, nisi se animus dignè conformet vocationi; Quia hic animus alioquin non potest esse Deo gratus; & ab animo minimè grato non magis exhiberi potest gratitudo, quàm ab ingrato; cum non minus inter se pugnent, in hac materia, non esse gratum Deo, propter neglectam vocationem, atque ef-

se ingratum. Sicut enim qui fideliter vocationi respondet, satis se gratum Deo præstat, etiam si nullas agat illi gratias, quia hoc maximè intendit Deus & expectat ab unoquoque, ut quemadmodum vocatus est, ita & ambulat: sic planè qui non ita constanter ambulat, quidquid in gratiarum actionem proferat, non potest esse gratiosus, non potest esse gratus, non potest non esse ingratus; quia non reddit quod præcipue debet, & quod imprimis exigitur. *Et nunc Israel, post accepta scilicet tot beneficia quæ commemorata sunt, quid Dominus Deus tuus petat à te, nisi ut timeas Dominum tuum, & ambules in viis ejus, & diligas eum? Quasi diceret, in hoc te mihi gratum exhibebis, si ambules in viis meis: aut certe si ab eis distetas, tum me tibi offensum, & te mihi tum ingratum existima. Filios enutrivit & exaltavit, ipsi autem spreverunt me! Cognovit bos possessorem suum, & asinus præsepe Domini sui: Israel autem me non cognovit, & populus meus non intellexit!*

Deut. 10.

Is. 1.

Certe non deerant illis psalmi & sacrificia, quibus laudarent Deum, sed quasi nihil hæc apud Deum essent, non desinunt esse ingrati, quia non reddunt quod ab illis maximè Deus exigebat. *Quo mihi multitudinem victimarum vestrarum, dicit Dominus? plenus sum*

Ibid.

Atque ipse psalmorum Regius Scriptor, quàm multis gratitudinem suâ Deo indicarat? Quàm sæpè illud Eucharisticum ingemiscerat: *Benedicam Dominum in omni tempore: Deum qui benefecit mihi* Et tamen non aliter quàm ut ingratus, quàm ut beneficiorum immemor à Propheta Nathan arguitur, quia videlicet declinaverat à viis Domini, Deo erat insensus & odiosus, nec tum psalmi ejus tantam gratitudinem Deo exhibebant, quantam ipse peccato suo protulerat ingratitude. Nihil æquè placebat Deo in Davide ante peccatum, quàm ejus fidelitas in omnibus observandis à Domino sibi constitutis. Hæc omni psalmorum cantu suavior divinas celebrabat laudes: atque ita dum peccato violata est illa fidelitas, quasi tacuisse visus est David à divinis laudibus celebrandis, *Cessavit gaudium tympanorum, quievit sonitus latantium, conticuit dulcedo cithara.*

Is. 24.

Sic dicuntur omnes creaturæ benedicere Domino, quod, ut ait S. Hieronymus, à suo officio & servicio non recedant; *servitium ipsorum, laus Dei est; S; ergo erit & tuum; Quidquid egeris bene age, & laudasti Deum, ait sanctus Augustinus; Et rursum. Lingua tua ad horam laudat,*

In Ps. 148.

In Ps. 34.

In Ps. 146.

In Ps. 148
 laudat, vita tua semper laudet. Cùm voce can-
 tararis, silebis aliquando, vitâ sic lauda ut nun-
 quam sileas. Itemque alibi fulius, & expressius,
 Laudare totis votis, & totis vobis, id est non so-
 lum lingua, & vox vestra laudat Deum, sed &
 conscientia vestra, vita vestra, facta vestra.
 Tunc desinis laudare Deum quando à iustitia, ET
 AB EO QVOD ILLI PLACET, DECLI-
 MAS: nam si à bona vita nunquam declinas,
 lingua tua vacet; vita tua clamat, & aures
 Dei ad cor tuum. Quomodo enim aures nostra
 ad voces, sic aures Dei ad cogitationes.

Nonne te foelicem crederes, si de Deo sem-
 per cogitare, si Deum semper laudare posses?
 Cogita semper quæ tui sunt officii, & quæ co-
 gitaveris semper exequere, sic fiet ut Deum
 semper cogites, & ipsum laudes. Quàm miser
 ille contrâ, qui cùm posset, & deberet divinis
 vacare laudibus, alia omnia lubens volensque
 cogitaret! Tu ille miser es, si tuo desis officio.
 Non est distractio mentis damnosior, quàm sic
 à suo munere distrahi & averti.

Vide in 2. parte, Feriâ tertiâ infra Octavam
 Ascensionis.

F E R I A Q V A R T A.
 DE PERFECTA MORTIFICATIONE
 SECUNDUM PROPRIAM CUIUSQUE
 V O C A T I O N E M.

Quare cum publicanis & peccatoribus manducatis & bibitis?
 Quare Discipuli Ioannis ieiunant frequenter, & obsecrationes faciunt
 similiter & pharisæorum; tui edunt & bibunt? Luc 5.

VERITAS PRACTICA.

Non minùs perfectæ mortificationis, bene uti
 rebus, quàm omnino non uti.

RATIO EST, quia tum perfecta mortificatio
 censeri debet, cùm appetitus perfectè subiectus
 est rationi, & ratio Deo.

Sed bene rebus utendo secundum propriam cu-
 jusque vocationem, non minùs perfectè appeti-
 tus subiectus rationi, & ratio Deo, quàm non
 utendo.

Ergo non est minùs perfecta mortificationis, bene
 uti rebus, quàm omnino non uti; ac proinde
 cùm non possis omnino non uti rebus, curandus
 est bonus earum usus.

I. P U N C T U M.

S C R I B E & Pharisæi qui vel invitati, vel
 sua sponte convenerant ad convivium à S.
 Matthæo celebratum, murmurant contra
 Dominum, ejusque discipulos, quod non
 modo conversentur cum publicanis, & pecca-
 toribus, sed cum ipsis etiam manducant & bi-
 bant, nec se vino aut escis omnino abstineant.
 Haynouse pars prima.

sicut discipuli Joannis & Pharisæorum, qui toti
 erant in jejuniis & obsecrationibus.

Erat sanè quod mirarentur homines, Deum
 etiam incarnatum & hominem factum, sic inter
 homines voluisse vivere, ut cum ipsis etiâ con-
 viveret & manducaret: sed non erat quod pro-
 pterea murrurarent, quasi illud vitæ genus mi-
 nùs esset perfectum, aut minùs perfectæ morti-
 ficationis & virtutis. Audiemus sequenti medi-
 tatione, quid illis Dominus responderit; inter-
 rim verò consideremus, quàm verum illud sit,
 & ad praxim uniuscujusque vocationis apposi-
 tum: Non minùs esse perfectæ mortificationis, be-
 ne uti rebus, sicut Christus & ejus discipuli bene
 utebantur, quàm omnino non uti cum Pharisæis.

Ratio petitur à definitione perfectæ mortifi-
 cationis, quæ communi omnium qui de ea scri-
 pserunt Patrum consensu, sic esse declaratur,
 cùm appetitus perfectè subiectus est rationi, &
 ratio Deo. Id quod est in homine precipuum, in-
 quit S. Augustinus, imperet cæteris quæ sunt no-
 bis bestiisq; communia: atq; id ipsum quod excel-
 lit in homine, id est, Mens & Ratio, Potiori subji-
 citur, quæ est ipsa Veritas, unigenitus Filius Dei.
 Neque enim imperare inferioribus potest, nisi sup-
 e r i o r i

L. de Ser-
 Dom. in
 Mont. c. 2.

In senten-
 tiis.